

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. Пловдив, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Светослав Н. Узунов

при участието на секретаря Марина П. Малинова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Узунов Административно
наказателно дело № 20225330206913 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на „УелнесМи 2019“ ЕООД, ЕИК ***, против
Наказателно постановление № 672968- F655758/01.11.2022г., издадено от
Заместник директор на ТД на НАП- Пловдив, с което на „УелнесМи 2019“ ЕООД
е наложена имуществена санкция в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 38, ал.
1, т. 1 от ЗСч.

С жалбата се излагат конкретни съображения за незаконосъобразност и
неправилност на обжалваното наказателно постановление и се моли за неговата
отмяна.

Въззиваемата страна чрез процесуалния си представител в съдебно
заседание взема становище за неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок (НП е връчено на
14.11.2022г., а жалбата е подадена на 22.11.2022г., от процесуално легитимирана
страна, против акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради, което се
явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Съдът като се запозна с приложените по делото доказателства, обсъди
доводите изложени в жалбата и служебно провери правилността на атакуваното
постановление, намери, че са налице основания за неговото потвърждаване по

следните съображения:

От събраните по делото доказателства се установява следната фактическа обстановка: „УелнесМи 2019“ ЕООД с ЕИК *** е предприятие по смисъла на Закона за счетоводството и търговец по смисъла на Търговския закон. Същото осъществявало дейност през отчетния период 2020г. видно от подадената в ТД на НАП – Пловдив ГДД по чл. 92 от ЗКПО. Дружеството е реализирало нетни приходи от продажби за 2020г. в размер на 3975,68 лв. Същото е било длъжно, но не е публикувало годишния финансов отчет /ГФО/ на дружеството за 2020 г. в Търговския регистър при Агенцията по вписванията, като го заяви за вписване и представи за обявяване в законоустановения срок - до 30 септември на следващата година, т.е. до 30.09.2021г. Нарушението е извършено на 01.10.2021г. в гр. Пловдив и е открито на 24.02.2022г., когато от НАП са били уведомени от Агенцията по вписванията за липсата на подаден отчет.

Липсват данни ГФО на дружеството за 2020г. да е бил обявен и до настоящия момент след извършена служебна справка в търговския регистър.

Посочената фактическа обстановка се установява от разпита на актосъставителката Б., която в съдебно заседание категорично потвърди констатациите от АУАН. Фактическата обстановка се установява и от приложените по делото писмени доказателства. Видно е от писмо вх. № 101922/14.12.2022г. от Агенцията по вписванията, че ГФО за 2020г. от дружеството не е бил подаван, като това се потвърждава и от извършената от съда служебна справка на сайта на търговския регистър по партидата на дружеството. Видно от представената по делото ГДД вх. №1600И1150339/25.06.2021г. (л. 25 и сл. от съдебното производство), дружеството е осъществяло дейност през отчетната 2020г., като в част V изрично е посочена и сумата на нетните приходи от продажби, а именно - 3975,68 лв.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

От приложената по делото Заповед № ЗМФ-644/28.08.2020 се установява компетентността на административно наказващия орган – т.2, б. „а“ във вр. с чл. 78, ал. 2 от ЗСч, а компетентността на актосъставителя произтича от чл. 78, ал. 1 от ЗСч.

При съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Фактическата обстановка, изложена в АУАН, изцяло кореспондира на тази

посочена в НП. Както в АУАН, така и в НП подробно са изброени съставомерните обективни признаци на допуснатото нарушение и нарушените правни норми. Спазени са законоустановените реквизити на АУАН и НП, като липсват нарушения по чл. 42 и по чл. 57 от ЗАНН. По отношение на възраженията на жалбоподателя за липса на посочени доказателства, въз основа на които е издадено НП, същото не отговаря на действителността, след като в НП изрично е посочено доказателството – Уведомително писмо, съгласно което от органа по приходите са били осведомени за липсата на изпълнение на законовото задължение. Отделно от това липсата на посочване на доказателствата, въз основа на които е издадено НП, не съставлява СПН, след като същите следва да бъдат представени в съдебното производство, включително от страните могат да се представят нови доказателства, които не са били събрани в първия етап на административно-наказателното производство. Липсата на посочване на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства в НП също не се явява съществено процесуално нарушение, доколкото същите влияят единствено на преценката какво по размер наказание следва да се наложи, респективно прави възможно при налагането на по-високо от минимално предвиденото наказание съдът да извърши проверка какви са били обстоятелствата, обуславящи налагането на конкретния размер на санкцията, а оттам и да провери мотивите на административнонаказващия орган. В случаите, в които наказанието съответства на минимално предвидения в закона размер, какъвто е и настоящият, правата на жалбоподателя не са ограничени по никакъв начин, доколкото и от административнонаказващия орган е счетено, че липсват обстоятелства, които да налагат определяне на наказанието над минимално предвиденото, а с оглед принципа за *reformatio in pejus* (забрана за влошаване на положението на жалбоподателя), съдът няма как да наложи по-високо наказание, дори и при констатиране на значителни на брой отегчаващи обстоятелства. Неоснователно се явява и възражението за липса на уведомяване на жалбоподателя за правата му по чл. 79б от ЗАНН, доколкото такова уведомяване видно от текста на НП е включено.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са нарушени сроковете по чл. 34 ЗАНН. АУАН е издаден на 17.05.2022г. за нарушение, открито на 24.02.2022г., а НП - на 01.11.2022г., тоест преди изтичане на давностните срокове, предвидени в чл. 34 ЗАНН. АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя при условията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, след като същият е бил търсен на известния по делото адрес, който е и адресът, регистриран в търговския закон, но не е бил

намерен, за да му бъде връчена поканата за съставяне на АУАН. Същевременно видно от текста на поканата (л. 19 от съдебното производство), същата е била изпратена именно с цел съставяне на АУАН за гореописаните факти предмет на настоящото производство.

Неоснователно се явява възражението за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. В конкретния случай актът е съставен в присъствието на един свидетел, като съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗАНН законът въвежда изискване независимо от бройката на свидетелите, актът за установяване на административно нарушение да е подписан поне от един свидетел, което условие в случая е изпълнено - в този смисъл е и съдебната практика по дела на касационната инстанция – Решение № 1473/21.06.2018 г. по к.а.н.д. № 1577/2018 г. на АС-Пловдив, Решение № 2164/30.10.2019 г. по к.а.н.д. № 1871/2019 г. на АС-Пловдив, Решение № 943/12.05.2021г. по к.а.н.д. № 473/2021 г. на АС-Пловдив и др., в които е прието, че не е налице съществено процесуално нарушение, след като актът е подписан поне от един свидетел. Отделно от това в случая приложима се явява и разпоредбата на чл. 40, ал. 4 от ЗАНН, доколкото нарушението е установено въз основа на официален документ – Уведомление от Агенцията по вписванията, издадено на основание чл. 38, ал. 13, т. 1 от ЗСч. В акта освен това са посочени трите имена, датата на раждане и адреса на подписалия го свидетел по акта, които са достатъчни за установяването му.

Неоснователно се явява и възражението относно нарушения по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС вр. чл. 125, ал. 1 от ЗДДС, което не се явява предмет на настоящото производство с оглед характера на повдигнатото административно-наказателно обвинение.

Въз основа на правилно установена фактическа обстановка, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е счел, че с действията си жалбоподателят е допуснал нарушение на чл. 38, ал.1, т.1 ЗСч, тъй като обективно е пропуснат определеният в закона срок за подаване на ГФО, при съществуващо такова задължение.

Приложена е и правилната санкционна норма, като е спазена и методиката за определяне имуществената санкция на ЮЛ- процент от нетните приходи за предходната година, но не по-малко от 200 лева. В случая предвид размера на нетните приходи- 3975,68 лева, правилно санкцията е индивидуализирана в рамките на законоустановения минимум-200 лева, която надвишава определянето на санкцията като процент от нетните приходи.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че случаят е маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН

За да се счете, че случаят е маловажен следва да се констатира, че степента на обществена опасност както на деянието, така и на дееца е по-ниска от обичайните за подобни нарушения.

Според настоящия състав конкретното нарушение е такова, което разкрива типичната, а не по-ниска степен на обществена опасност за подобен вид нарушения, по следните аргументи.

На първо място от жалбоподателя, нито са изложени доводи, нито са представени доказателства да са налице някакви обективни причини, поради което е пропуснат срокът за изпълнение на законоустановеното нарушение, а наличието на такива обективни причини съдебната практика е извела като едно от типичните обстоятелства, които обуславят по-ниска степен на обществена опасност на деянието.

Липсва и още едно от обстоятелствата, които практиката е извела като признак за по-ниска степен на обществена опасност на деянието-а именно липса на извършена дейност за годината, за която не е подаден ГФО. В конкретния случай стопанска дейност от наказания субект не само, че е развивана, но същият е реализирал и нетни приходи, както е видно от представената като доказателство по делото данъчна декларация.

Не може да доведе до извод за маловажност на деянието обстоятелството, че нарушението е за първи път. Това обстоятелство е изрично съобразено от законодателя, който е предвидил по-леко наказуем състав за нарушители, които са извършили еднократно нарушението от тези, при които това се повтаря. До този извод се достига при сравнение на санкциите на чл. 74, ал.1 и чл. 74, ал.2 ЗСч.

Отделно от това, липсва най-ясния признак на маловажност на деянието, а именно – същото да е отстранено в кратък срок след извършването му, по собствена инициатива на наказаното лице. В случая нарушението не е било отстранявано в хода на административно-наказателното производство, като дори към настоящия момент също се явява неотстранено.

Следва да бъде съобразено и още едно обстоятелство. В случая е наказан не управителя на ЮЛ, а е наложена имуществена санкция на самото ЮЛ. За разлика от отговорността на физическите лица, за чието ангажиране трябва да се установява вина, било то и под формата на небрежност, отговорността на ЮЛ, е обективна, безвиновна, като за нейното ангажиране е достатъчно да се установи

наличие на правно валидно задължение и неговото изпълнение, като не е необходимо да се изследват причините и мотивите за извършване на нарушението.

Всичко гореизложено налага извод, че нарушението не е с по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от този вид. Нещо повече наложеното наказание в минимален размер изцяло съответства на степента на обществена опасност на деянието и дееца.

С оглед на изложеното, процесното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед на крайния изход на спора, разноси се дължат от жалбоподателя на въззиваемата страна. На основание чл. 63д, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определи да бъде присъдено възнаграждение в размер на 80 лв. за осъществената защита от юрисконсулт, като съобрази фактическата и правна сложност на делото и вида и количеството на извършената дейност.

По аргумент от т.6 от ДР на АПК, вр. чл. 63д, ал.5 ЗАНН, вр. чл. 27 ГПК, разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, разпоредител с бюджетни кредити, в чиято структура е включен наказващият орган. В случая на основание чл.2, ал.2 ЗНАП това се явява Националната Агенция по приходите.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 672968-F655758/01.11.2022г., издадено от Заместник директор на ТД на НАП- Пловдив, с което на „УелнесМи 2019“ ЕООД, ЕИК *** е наложена имуществена санкция в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 от ЗСч.

ОСЪЖДА „УелнесМи 2019“ ЕООД, ЕИК *** , да заплати на Националната Агенция по приходите на основание чл. 63д, ал. 5 ЗАНН вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ разноси в настоящото производство в размер на **80** лв. за защита от юрисконсулт.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивски Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____